

Publicerad 2006-09-24 18:28 av Aurelio

skandalskröna

Apollon och Afrodite

Apollo and Aphrodite

There was a scandal at Olympus
as there suddenly arose a rumour
that Apollo, of all gods! had fallen flat
for Aphrodite, of all goddesses!
And Dionysus laughed his sides off,
Zeus and Poseidon shook their heads,
Artemis just went off out hunting
and would hear no more about it,
Hera smiled benevolently,
knowing well the weaknesses of gods and men,
Athena just could not believe it,
she was shocked, the only one to be so,
while Apollo's brother Hermes as the only one
decided to find out the truth about it.
So he went to old Hephaistus and asked
if his notorious wife had actually deceived him.
"Do you find that strange?" Hephaistus asked.
"Do you not know that she keeps sleeping with just anyone?"
"But even with Apollo?" asked bewildered Hermes.
"Ask Apollo," answered the old limping smith,
"I have not had anything to do with it."
So Hermes went to seek Apollo out,
whom he found sleeping with the lovely goddess Aphrodite,
both entangled in each other's masses of blonde hair
and all too evidently more than decently enjoying it.
"What is this?" asked the frowning Hermes,
folding up his arms, "have we not had enough of scandals
here on Mount Olympus? And of all gods, you, Apollo,
and with Aphrodite!" Apollo turned to him with calmness,
looked at him carefully and asked: "And would you, Hermes,
miss an opportunity with Aphrodite, if you got one?
Who are you to envy me, a god yourself, my beauty and my love,
and would you really dare denying me or anyone the privilege
of loving beauty just for beauty's sake,
even if she is a whore and Aphrodite and another's wife?
Good Hermes, leave me to my love and seek your own,

for you shall know, that even if I am the chastest of the gods,
enjoy the highest reputation of morale, integrity, idealism and virtue,
even I am subject to and must subordinate myself to love,
the weakest of the goddesses but all the same
the only omnipotent one, the power of whom everyone must bow to,
even Zeus, which his wife can bear you testimony of;
and even Artemis, my sister, although she remains a virgin
must accept that love alone rules all the universe,
all life, the destiny of man and even of the gods,
which you shall understand, if not before,
when we, the gods, are gone, but love continues still.\"
So quoth Apollo and turned back to Aphrodite's silent charm
to lose himself completely in her beauty
while his brother Hermes went away in brooding worries,
for the first time contemplating the impending possibility
of even the mortality of all the gods,
but finally arrived at a conclusion: \"Yes, by golly, he is right!
We must be mortal, yes, of course, unless,
how wise my brother is! we give ourselves to love,
since only love in this world must of course,
according to the most and only natural of laws,
rule life and be the only immortality!\"
And he turned back to Mount Olympus
and told all the other gods, that there was nothing wrong,
and that Apollo only knew the real way for them all
to spite all history, survive their own mortality
and ultimately end up defeating even time.

Apollon och Afrodite

Olympen drabbades av ännu en skandal
när ett nytt rykte spordes
som berättade att självaste Apollon
fallit platt, av alla gudar, och för Afrodite!
Dionysos kunde inte hålla sig för skratt,
Poseidon liksom Zeus skakade på huvudet,
Artemis ville inte höra mera utan stack iväg,
den överseende erfarna Hera log som alltför välbekant
med mänskliga och gudomliga svagheter,
Athena vägrade tro sina öron

och var som den enda helt chockerad,
medan Hermes ensam som Apollons broder
tog sig före att ta reda på vad som egentligen stod på.
Så han begav sig till Hefaistos och frågade
om faktiskt dennes ökända gemål bedragit honom.
”Finner du det då så konstigt?” frågade Hefaistos.
”Vet du inte att hon går i säng med vem som helst?”
”Men att hon gör det med Apollon!” svarade då Hermes konsternerat.
”Fråga honom,” svarade den gamle lytte smeden,
”jag har ingenting med saken alls att göra.”
Hermes gav sig då åstad och sökte upp Apollon
som han fann i sängen hos den fagra Afrodite,
båda djupt insnärjda i varandras långa gyllne hår
och alltför uppenbart i mer än anständig avnjutning av sitt läge.
”Vad är detta?” frågade då Hermes uppbragt
och med armarna i kors. ”Har vi då inte haft tillräckligt med skandaler
här ibland oss på Olympen? Och av alla gudar du, Apollon,
och med Afrodite!” Då såg lugnt Apollon Hermes djupt i ögonen
och frågade: ”Och skulle du då, Hermes, avstå ifrån Afrodite,
om du hade chansen? Vem är du att missunna mig denna skönhets kärlek,
och skulle du då på fullt allvar verkligen ha djärvheten att vägra
inte bara mig men någon över huvud taget privilegiet
att få älska skönheten för endast hennes skull,
om så hon var en hora, själva Afrodite och en annans hustru?
Gode Hermes, lämna mig i fred här med min kärlek, sök din egen,
och det skall du veta, att om jag så är den kyskaste av gudar
med det högsta ryktet för moral, integritet, idealism och dygd,
så är dock även jag i underordnad ställning när det gäller kärlek,
störst bland svagheter men samtidigt den enda maktfullkomliga gudomligheten
som vi alla måste ödmjuka oss inför, även Zeus, vilket Hera kan berätta om;
och till och med Artemis, syster min, fast hon förblir en jungfru.
måste acceptera kärleken som ensam härskare i universum
över allt liv, över människornas öden och till och med över gudars,
vilket du nog skall förstå om inte förr när vi är borta medan kärleken består.”
Så talade Apollon och vände sin uppmärksamhet tillbaka till gudinnans tysta charm
för att förlora sig fullkomligt, djupt i hennes skönhet,
medan broder Hermes gav sig av försänkt i grubbel
då han aldrig tidigare kommit att fundera på den möjligheten
att till och med gudarna med tiden kunde visa sig bli dödliga,
men kom så plötsligt fram till en klar insikt:
”Han har rätt, för sjutton! Klart att vi är dödliga,

såvida inte vi hängiver oss åt kärleken,
då endast kärleken, naturligtvis, i denna värld
i enlighet med den allena helt naturliga av lagar
måste helt behärska livet och allena ge odödlighet!”
Och han gav sig tillbaka till Olympen
och förklarade för alla gudarna därstädes,
att allting var i sin ordning, att Apollon visste vad han gjorde
och att han nu visade dem vägen och den enda vägen för dem alla
att i trots mot tiden och historien överleva dödligheten
och så till och med besegra tidens gång för alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten